

לפני 25 שנה

הררית את תוכן סירטה האיטלקי "גיבורת היום".
עמוס קינן, בסדרת מאמרו על הארץ, פירסם, תחת הכותרת, "אתם מכירים את עכו?", את סיפורה של העיר שתותחי נפוליאון התנצצו על חומותיה. כתבה נוספת דיווחה על מחנה הגנ"ע הארצי, שנערך בסוכות.
משער הגליל: חיילי צה"ל והרוג ירדני בפעולת חוסאן.

גליון "העולם הזה" שראה אור השבוע לפני 25 שנה הקדיש כתבת-שער מיוחדת, תחת הכותרת, "שיטתה על חוסאן", להתייחס נוספת של צנחני צה"ל על מוצרי הלגיון-הערבי בגבולות ישראל. תחת הכותרת, "ליל חוסאן" הובא לראשונה בעיתונות הישראלית סיפור "יחידת 101" עליה נכתב בגליון זה: "סיפורו של מוצקע. סיפור אודות אנשים אשר במשך חמש שעות ייצגו את מדינת-ישראל על אדמת הירדן, ונשק בידם. מטעמי ביטחון, הוחלפו כמה משמורת הלוחמים ופרטיהם האישיים...".
כתבה מיוחדת עם כוכבת הקולנוע הישראלית חיה הררית הופיעה תחת הכותרת, "רומא — עיר הכרזות" ובכתבה מספרת

בגין: על ישראל להילחם למען צרפת * קבצן שהוא בעל בית * עמיקם גורביץ מגלה את התנ"ך

מדיניות

מגן-דוד וצלב לוריי

בשמי מילחמת-העולם השנייה דרכו שני סמלים, שהתמזגו לברית אחת: מגן-הדוד הציוני וצלב-לוריי * של צרפת החופשית. לא היתה זאת ברית של אהבה הדדית, אלא של איבה משותפת. תחילה היתה זאת השינאה לבריטניה, שגירשה את צרפת מסוריה וביקשה לגרש את הציונות מארץ-ישראל. אחר-כך היתה זאת השינאה הי משותפת לתנועה הלאומית הערבית, ש פיעמה בממשלת ישראל ובממשלת פאריס כאחת.

בימי מלחמת המחתרת הגיעה אספקת נשק וכסף מצרפת. מאז קום המדינה תרמה

* צלב גבוה, בעל שני קווים מאוזנים במקום אחד. שימש מאוחר יותר כסמל של המישור הגולטיטי בצרפת.

צרפת תרומה מכרעת לחימוש המדינה. החשבון היה מציאותי וצונן: כל חייל ישראלי הנהרג בגבול ירדן, חוסך חיי חייל צרפתי באלג'יר. לחץ בגיזרת חברון מכריח את מצריים להקדיש חלק ממירצה לגנשה בירדן, ולהקטין את כמות המרץ שהיא מקדישה לצפון-אפריקה.

בצורה פשוטה ביותר מתגלה הדבר בשידורי-הרדיו של התחנות הערביות. ביום של תקרית בגבול הישראלי עומדת ההסתה האנטי-ישראלית בראש מהדורת-החדשות של כל תחנה ערבית, וממילא דוחקת את ההסתה האנטי-צרפתית לסוף החדשות.

"להיחלם יחד!" החודש זכה מנהיג ישראלי בכבוד רב. מנחם בגין, האיש המסמל בעיני צרפת את מלחמת-המחתרת נגד הבריטים, הוזמן לנאום באסיפה הלאומית הצרפתית. הוא הפך למנהיג הציוני הראשון שתבע בגלוי ברית כללית עם צרפת.

קרא בגין: "לא על צרפת להילחם למען

ישראל, אלא על ישראל להילחם למען צרפת. צרפת וישראל יכולות וחיובות לעמוד יחד, ואם יהיה צורך בכך: להילחם יחד!"

כעבור ימים מעטים שב בגין לישראל, וחזר על אותם דברים בנאומו הגדול בוועידת מפלגתו בתל-אביב. אף שלא היה פער גדול בין דיעותיו לבין דיעותיה של ממשלת ישראל בעניין זה, הרי דבר אחד היה ברור: מנהיג תנועת-החרות החליט לחזור, כמו בימי-המחתרת, לניהול מדיניות-חץ עצמאית.

דרכי חיים

הסכם ג'נטלמני

בין פושטייהד הגידים של תל-אביב קיים הסכם ג'נטלמני, המחלק את העיר

זהו שטח הקרב

התמונה למעלה צולמה על-ידי צלם העולם הזה מתוך משק מבואי-בת, למחרת הקרב. בתי הכפר חוסאן נראים בבירור, משתרעים בין הנקודות המסומנות בספרים 1, 4, חץ מספר 2 מצביע על הכביש הטוביל למשטרה, בקטעו הגלוי לעין, אחרי שעבר מן הגבול, דרך הכפר. חץ מספר 3, שלוש, מאחורי חורשת העצים, מסמן את המקום שבו עמדה המשטרה. מהבנין עצמו לא נשאר סימן. מספר 5 הוא המשלס הקטן, בין הכפר לבין הכביש, שנכבש אחרון, ולא כל אבידות, לאחר שמגיניו ברחו. מספר 7 שש הוא מקום המוצב הפלוגתי העיקרי, שם התנהל הקרב האכזרי ביותר, שדורש את מספר הקרבנות הגדול ביותר. מאחוריו, בהמשך המד, וון, מסומן בחץ מספר 7, נמצא המוצב המחלקתי שי נכבש יחד עם המוצב הפלוגתי, ללא אבידות. שתי החסימות, בהם נתקלו מכוניות התגבורת של הלגיון, הונחו משני צדי הכביש. אחרי שסיימו את תפקידם, נכנסו כמה מאנשי החסימה לכפר, שוחחו עם אנשי.

העולם הזה
כשיטה על חוסאן

"העולם הזה" 990
תאריך: 3.10.1956

לאיזורי פעולה מתוחמים היטב. זאת ידע אברום, הקבצן כפוף-הגב, אשר ההסכם היקנה לו זכות בלעדית לקבץ נדבות ברחוב יפו-תל-אביב, ביום מסויים בשבוע. על כן, כאשר נכנס לגבות את הנדבה השבועית מחנות השרברב יעקב מנדלוביץ, נתקף אברום חימה בראותו שם קבצן זר שביקש תרומה. אברום לא היסס. הנחת מכה נוראה במקלו על מפרץ-ההסכם. הי מסתנן נסוג בדהרה, ונוקק לטיפול רפואי במגן-דוד-אדום. אברום המשיך בניהול עסקיו בנחתו החוקית.

לפני שבועיים הודמן השרברב מנדלוביץ ביץ למחלקה הסניטארית העירונית. במקום הופיע לפתע גבר נאה, לבוש בגדים נקיים, שהתלונן בתקיפות בעלי-ביתית על כי העירייה לא ביצעה את החינקנים הדרושים בבית בן שלוש קומות, השייך לו. מנדלוביץ ביץ הכיר באורח הנרגז את הקבצן אברום, למרות שהילך עתה זקוף, ללא מקל או סחבות. גם אברום הכיר את השרברב.

השבוע, כשנע אברום במסלולו הקבוע ברחוב יפו-תל-אביב, הוא פסח על חנות אחת הנושאת שלט "תיקוני אינסטלציה" — למרות שההסכם הג'נטלמני של קבצני תל-אביב כלל אותה בתחום פעולתו הי בלעדית.

רדיו

מחצית-הדרך

בטרקלין דירתו המרווחת של שחקן התיאטרון הקאמר, יוסף ידין, ברמת-גן, ישבו באפולונית תריסר גברים ונשים והא-יני בשלושה לקול שבקע מן הגראמפון החשמלי — קולו של השחקן צ'ארלס לוטון, כשהוא קורא פרקי תנ"ך. רק בנפשו של אחד האורחים הטילה האזנה סערה: היה זה עמיקם גורביץ, קריין קול-ישראל לשעבר.

בניגוד לקריאה היבשה, הדיקדוקית ור חמורת-הצורה הנהוגה בקול-ישראל, קרא צ'ארלס לוטון את סיפורי המיקרא בניי חותא, כאילו סיפר למכר מאורע שאירע לנגד עיניו. בתארו את השיחה בין נוח לאלוהים, ערב בניין התיבה, הרשה לעצמו נימה משעשעת של אירוניה דקה, ואילו בהרצאת הקרב שבין דוד לגוליית החל דובר בקצב מהיר, כקריין המתאר תחרות איגרוף הישר מן הזירה. הרושם היה כביר: האותיות המתות הפכו לסיפורים אנושיים מרתקים, שופעי מאורעות וחוויות: "התנ"ך כאילו נגלה לעיני בפעם הרא-שונה", אמר גורביץ, אחר-כך.

הוא נזכר בתקליט זה כשהוזמן על-ידי קול-ישראל בשבוע שעבר להקליט סידרה חדשה של קריאות בתנ"ך, לצורך שידור פרקי-היום, לפני מהדורת החדשות של השעה תשע. אם כי הוא קריין תנ"ך ותיק ברדיו, החליט הפעם גורביץ לא ללעוס תבן לעוס, אלא להכין מחדש את קריאת הפרקים. להפחית בהם רוח-חיים.

בקול-ישראל לא נתקבלה הצעה זאת בהתלהבות רבה. ברוך שיי, הממונה על המדור והיידית, לא שך לשינויים מהפ-כניים, בדבקוהו במסורת המאובנת של שירות-השידור. לכסוף הושגה פשרה: עמיקם גורביץ הורשה להתרחק קמעה מהנוסח החדגוני והשיגורתי של הקריאה, בתנאי שימשיך לשמור מכל מישמר על ההטעמות המקובלות.